

srpen 2026

Milé sestry, milí bratři,

rád bych vás pozdravil na začátku dalšího školního roku. Končí pro některé klidnější období a nanovo se rozjedou mnohé aktivity. A právě v onom rozjíždění se někdy skrývá háček. Z rozjíždění se může stát jízda, z jízdy zběsilá jízda a ze zběsilé jízdy pocit, že v takovém tempu se to nedá vydržet. Nakonec proletíme dalším školním rokem, abychom konstatovali, jak nám ten čas běží.

Četl jsem, že někteří specialisté zabývající se mentálním zdravím včetně psychologů mluví o tom, že náš svět zachvátila epidemie „nemoci z uspěchanosti“, a dokonce uspěchanost označili za poruchu zdraví. Jedna z definic tohoto stavu zní: „Typické chování ovlivněné soustavným spěchem a úzkostností.“ Jiná definice zní: „Soustavné a neutuchající úsilí úspěšně zrealizovat čím dál více věcí nebo se zúčastnit čím dál většího počtu událostí v čím dál kratším čase.“ Tato realita se pochopitelně přelévá i do církve a do našich sborů, protože jsme dětmi své doby. V církvi bych výše popsané definoval jako stav, kdy jsme tak zaneprázdněni službou Bohu, ale i nejrůznějšími povinnostmi a starostmi života, že už nemáme čas být s Bohem, naslouchat mu a ani být intenzivně s druhými.

Je mi jasné, že toho všichni máme hodně, že jsme vystaveni mnoha požadavkům a tlakům okolí, že ve sboru je tolik věcí, které je třeba dělat nebo dokončit. Problém ale je, že bez disciplíny (záměrně volím slovo disciplína) se zastavit, ztišit, naslouchat Bohu, se naše služba stává plytká a pudová a náš život nadále pojede na pomyslného autopilota. Aktivity běží dál, my se životem nějak „prosprintujeme“, jen to vše postrádá hloubku. Dostáváme se do stavu, který kdosi s jistou nadsázkou popsal jako „vyhoření není místo, které pouze navštívíme a vrátíme se zpět. Je to místo našeho trvalého pobytu.“

Ježíš nás zve, abychom na sebe vzali jeho jho, putovali – nikoli běželi po jeho boku. Možná toho méně stihnout, ale být více s ním. K tomu bych vás rád pozval skrze volný překlad E. Petersona Mt 11, 28 - 30: „Jste unavení? Vyšťavení? Vyhořelí z náboženství? Ze života? Přijďte ke mně. Pojdte za mnou, a svůj život získáte zpět. Ukážu vám, jak skutečně odpočívat. Kráčejte se mnou a pracujte se mnou – sledujte, jak to dělám já. Osvojte si přirozený rytmus milosti. Nenaložím vám na ramena nic těžkého, nic takového, co by vás tlačilo. Držte se mě, a naučíte se žít svobodně a s lehkostí.“

Další školní rok s sebou nepochybně přinese mnohé výzvy, radosti i starosti. Nenechme se však pohltnout duchem doby a jejím uspěchaným tempem. Kráčeje takovým tempem, při kterém budeme mít čas být spolu – a především být s Ním. Možná nám občas něco uteče a nestihneme všechno, co bychom mohli. Ale pokud budeme kráčet s Ježíšem, neuteče nám to, co je v jeho následování nejdůležitější. On sám. Výstižně to vyjadřuje jedna duchovní rada: „Duchovní rady vám začnu dávat, až začnete pomaleji chodit, pomaleji mluvit a pomaleji jít.“

Modlím se za to, aby naše církev i v dalším školním roce mohla prožívat Boží blízkost, vedení a požehnání a těším se na naši společnou službu našemu Pánu.

David Novák